

ΑΡΑΙΣ — ΜΑΡΑΙΣ

Φίλτατέ μοι,

‘Η πρόσκλησίς σου ὅπως λάθιω μέρος και ἐγώ ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ σου, μοὶ ὑπομιμήσκει τὴν στενόχωρον θέσιν ἀπλοϊκοῦ τίνος συγχωρικοῦ μου, ὅστις, παρατυχών ποτε εἰς ἐσπερίδα ἀθηναϊκοῦ οἴκου, ἐπειθαναγκάσθη ἐπὶ τέλους ὅπως λάθη μέρος και αὐτὸς εἰς τὰς καντρίλιας, ἀφοῦ εἶδεν ὁ ἄνθρωπος ὅτι εἰς μάτην ἀπέβησαν πᾶσαι αἱ περὶ τοῦ ἐναντίου ἔντονοι διαμαρτυρίαι του.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, βρὲ παιδιά, θὺ σηκωθῶ. Μὰ σᾶς λέω πάλι πῶς δὲν σκαμπάζω ἀπὸ τέτοια πράμματα...

— Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει, μπάρυπα Κωνσταντῆ, μόνε κόπιασε τώρα νὰ τὸ κουνήσωμε λίγο, ἔτοι γιὰ τὸν καλὸ τὸν χρόνο...

Καὶ οὕτω παρὰ τὸ πλευρὸν πλευρῶν — ντεκολτὲ μιᾶς Ἀτθίδος, και ἐν μέσῳ τόσων φρακοφόρων ὁμοφύλων τοῦ μπάρυπα Κωνσταντῆ, ὑψοῦτο ἡ τρουλοειδῆς φέσα του, ἡ ἐρυθρότης τῆς ὅποιας ἐνόμιζέ τις κατ’ ἔκείνην τὴν στιγμὴν ὅτι προήρχετο ἐξ ἀγνοίας πρὸς ὅ, τι ἐπεγείρησεν ὁ ἀγαθὸς ἐπαργιώτης μου.

‘Αν και ἀποτέλεσμα τῆς χορευτικῆς δεξιότητος τοῦ γέροντος ὑπῆρξεν ἡ πιῶσις ἐνὸς κηροπηγίου και τῆς ντάμας του — τοῦ μὲν ἐκσφενδονισθέντος ἐκ παραδρομῆς τῆς φουστανέλλας, τῆς δὲ τεθείσης ἐν κατηγορίᾳ παρονομαστοῦ ὑπὸ ἀριθμητὴν τὸν γέροντα, ἐξ ἀνυποκρίτου τρικλοποδιᾶς του — ώς και ἡ ἀνηλεῆς καταπάτησις τῶν φορεμάτων, τῶν κάλων και ὅλων τῶν διεθνῶν χορευτικῶν δικαίων, ὑπὸ τῶν αὐθαιρέτων ἀλμάτων του, ἐν τούτοις ἡ θυμηδία ὑπῆρξεν ἀρκετὴ και ὁ μπάρυπα Κωνσταντῆς ἐξεπλήρωσεν ὅπως και ὅσον ἤδυνατο τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ὑποχρέωσιν, ἵπποτικώτατα μάλιστα, ἐχνοριολεκτικῶς ἐκλάθωμεν τὴν λέξιν και εἰς τὴν ἔννοιαν αὐτῆς προστεθῇ ἡ ιδέα τοῦ ἀτιθάσσου ἵππου.

Μολονότι συμπατριώτης και ἐγώ τοῦ μπάρμπα Κωσταντῖνο — ἡ ἀνὴρ θέλησε νὰ ὄμιλήσω εὐρύτερον τώρα μὲ τὴν ἐπέκτασιν τῶν περιφερειῶν, — ῥώμηδος γνήσιος ἐκ του προτύπου βασιλείου τῆς ψωροκώσταινας, διστάζω νὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησίν σου και καθέξω μίαν θέσιν ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ ἐκλεκτοῦ σαλονιοῦ του Ἡμερολογίου σου· διότι ἀδυνατῶ νὰ ἔννοησω τί σχέσιν ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ ὁ ξηρὸς ἐμπορικὸς κάλαμός μου, μεταξὺ τόσων εὐστρόφων και χαριτωμένων ἄλλων, τῶν ὅποιων—όμοιογῷ τὴν ἀμαρτίαν μου—οὐδέποτε ἐζήλωσα τὴν μελισταγῆ εὐτραπελίαν των, φιλοδοξήσας πάντοτε διὸ πάντα δημοσιογραφοῦντα κάλαμον τὸ βάρος ἐνὸς κοπάνου διὰ τὰς κεφαλὰς και τὰ πλευρὰ τῶν πολιτικῶν μας, μηδόλως συμφωνῶν μετὰ τῶν δημοσιογράφων και ποιητῶν μας, τῶν μὲν χρωμένων τῷ καλάμῳ των εἰς ψάρευμα θέσεων, τῶν δὲ εἰς καρδιῶν και προικῶν ἀν και ἡ ποίησίς μας πρὸ πολλοῦ ἀντικατέστησε τὸ κύριον γνώρισμα τῆς ἑγκεφαλονωτιαίας πυήσεως ἐκάστου, ὅπως και τὸ ἐκ τῆς «ἀσυστόλου καταπάτησεως τῶν ἀπαραγγάπτων ἔθνικῶν δικαιών» πατριωτικὸν φούσκωμα τῶν πρώτων, ἐμφαίνει τὸ σύφρωμα του ἐντερολογικοῦ των συστήματος.

* *

Και τί νά σου γράψω... Τὸ χρανίον μου, ἀφ' ἣς προσηλθον και ἐγώ ὑπὸ τὸ κυανόλευκον φλάμπουρο ἵνα μετὰ τῶν ἀρδρῶν Ἀρκάδων διαμαρτυρηθῶ κατὰ του Καραβέλωρ, ἐπάνυσε νὰ καταιθάξῃ ἴδεας και μόνον φθεῖρας γεννᾷ! Εἶνε τὸ μόνον κέρδος, ἐκτὸς του ἐκ λαχάνων μαρτυρικοῦ στεφάνου, ὅπερ ἀπεκόμισαν ἐκ του στρατοῦ οἱ ἡρωες τῆς ἐπιστρατείας του 86, και εἰς τὴν Λυσαφαλικὴν μνήμην ταύτην νομίζω ὅτι πρέπει ν' ἀποδοθῇ ἡ προσφυγῶς εἰς «πλατεῖαν ψειρῆ» μετονομασθεῖσα ἐν Ἀθήναις Πλατεῖα τῶν Ἡρώων

'Ἐν τούτοις μνημεῖα ἀθένατα τῆς ἀναιμικῆς ἐκείνης ἐπιστρατείας τὰ ὅποια ἀπεκόμισα, ἐκτὸς τῶν ρευματισμῶν, τῶν κάλων και του παρεπιδήμου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου πληθυσμοῦ, εἰσὶ και τὰ κατωτέρω ἀνέκδοτα.

* *

*

Ἐν τῇ σκοποθολῇ:

Ο ἀξιωματικὸς διατάσσει «Πῦρ»! ἐνῷ ὁ στρατιώτης μένει ψυχρὸς καὶ ἀπαθέστατος.

— Γιατί, βρὲ γρῆγε, δὲν ἔκπυρσοκροτεῖς;

— Μένα, κυρ-λοχαγέ, δὲν ἔχει μιὰ 'βδομάδα ποῦ 'πέθαν' ἡ μάνα μου, καὶ δὲν κάνει νὰ ντουφεκορίχγω...

* *

Ἐν τῇ ἀναφορᾷ:

ΑΞ.— Γιατί ἔφαγες ρὲ τὴν κουραμάνα τ' ἀλλουνοῦ; ἀπολογήσου ντέ: Σούτ!

ΣΤΡ.— ...

ΑΞ.— Σούτ! σούτ! ἀπολογήσου μωρέ...

ΣΤΡ.— Κυρ-λοχαγέ...

ΑΞ.— 'Οκταήμερον κράτησιν, μασκαρᾶ, γιὰ νὰ μάθης ν' αὐθαδιάζῃς!

* *

Ἐν τῷ γυμνασίῳ:

ΔΕΚΑΝΕΥΣ ῥουμελιώτης.— Μὲ τὸ πρόσταγμα «μετα-ουλή!» θὰ κάνετ' οὐλοι μέτουπο τὰ πισινά σας!

* *

Ἐν τῇ θεωρίᾳ:

ΛΟΧΑΓΟΣ.— ... "Οταν στὸν πόλεμο τυχαίνει νὰ πάθη κανένας, νὰ σκοτωθῇ, σηκώνεται, τρέχει καὶ φωνάζει (! !) γιὰ νὰ δώσῃ θάρρος στοὺς ἄλλους! ...

Ἐν Πειραιεῖ, Αὔγουστος, 1886.

Τορός

